

שירי אהבה לזמן מלחמה

דותן ברום

קיץ 2014

א. בחרף ההוא, של שנת חמשים, כשהשגל כסה גם את יפו, יכלנו לכתב בו "אותך, לתמיד" וכמו סינית קטנה אז טופפנו מגדה לגדה, נזקרים לא לחשף איזה צל מתגרד של עתיד שהשגל קבר. ועורנו סמר עם לטוף הרפאים של כל פתית.

הם נראו לי דומים, אז בשנת חמשים, הפליטים שפלתה פלשתינה, כשהקר שנגקש בשבעים לשונות - ערבית, רומנית ולדינו, הונף מעל יפו אדיש וזוהר והביט בה מגבה מצמית. רציתי ללמד להקפיא את האור ואותי ואותך, לתמיד.

ב. אמרת "קוראים לי ללכת".
לבשת תחפשת לוחם.
למטה התניע הרקב.
למעלה לבי התפחם.

כל הלילה עופות המתכת
קרקרו בדרךם לשחיטה.
כל הלילה גדי מברכת
את זכר גופך במטה.

כל הלילה הפניתי עוד לחי
למקלט טלויזיה מרעים -
יהודים ללא אל מכפרים חטא
בתפלות הפרשן הצבאי.

אין לי דם לקינות של תמוז.
שלח לי ד"ש משטחי הפנוס.

ג. זוכר? עמד ענן בחדר. אפל ארנים.
מתוך כתמי עירם חיוך ארד כמו שתקה.
נפשי היתה בלון המתאזן על קצה ספה.
אמרתי "נו, דבר. הכל בסדר. זה אני".

חבוק כתא ודוי.

"יש לי נער לא מכאן -
אהוב נוסף, עזתי, מן העבר השני".

עכשו, כשאתה שם, כשתבחין בו בסריקה -
בחור יפה מוטל בתוך קרעי הבגנים,
לחש לו, כמו אז: "הכל בסדר. זה אני".
פרג אחד יפרח מהגלגלת הסדוקה.

ראה: שניכם קדשתם באות קין על-זמני.
ראה: שניכם שוקעים אל תוך פיטת הנשיקה.

ד. קויתי: לפחות נותר הריח בחלצה,
אבל הכל אטום כמו שליה מפרגמנט.
אפלו הצלף פרח - לבן כגוף המת.
במקום עור החלב שלף אני שותה חמצה.

אהוב, אם רק תשוב מחר, חור כנצחון,
אספים להאמין שלא היתה כאן מלחמה -
הבית ההרוס נפל ברעש אדמה,
הצפע שהכיש את לילותי הנה רק חם.

את שם ההעדר - המתנכח כסרוב,
המטיח על הקירות, המשקע בתריצים,
הממרק את הבקרים בצליל גרוני, קרוב, רציף,
אשר רצע את עור התף אבל הנה לי למציל -
אשכח, אם רק תשוב.
אהוב לבי, אם רק תשוב.

אבל אפלו הצלף צפד בחלב וקוצים.

ה. זה יהיה יום של חול, חף מחק. בחלון - הצנה, רחומה ורוחפת,
תתאבק על בירת העולם החפשי, על מגדל הברקת - על חיפה,
שתלבין כעורך (הדברים היפים נמתחים זה מזה כמו גיד).
אז תביט בי מתוך הספרים ותקום ותצמיד את ראשך לזוגית.

ויהי כל הארץ דברים אחדים, חבוקים ברחובות התרסינה.
השמות הישנים יפשוטו מנשימה וישמו למשמר בויטרינת
הזמן הזנוח. הקר יבלל עם כלם בשלנה הרחמית
של עולם שלמד להקפיא את האור ואותי ואותך, לתמיד.